

Jedna noc mi nestačila aneb potřetí za měsíc přes 100km...

Další pokračování ultrazážitků přichází ze švýcarského Vallorbe (3.-4.10.2009).

Tam jsem před dvěma lety zvládl svoji první čtyřiadvacítku. Tedy chodeckou. Na startu té letošní jsem nakonec české barvy hájil sám, Roman Psůtka nemohl odložit pracovní povinnosti. Tím mi ovšem také bez boje umožnil uhájit pozici letošní české ultravytrvalecké jedničky. Bohužel ze stejných důvodů neodjel ani můj slíbený doprovod a nikoho dalšího už jsem na poslední chvíli nesehnal. No a připočteme-li k tomu, že jsem v posledním měsíci šel dvakrát přes 100km a strávím 1000km za volantem, bylo jasné, že osobák se konat nebude...

A to jsem ještě netušil, jaký koncert mne čeká v noci před závodem. Jeden z francouzských kolegů spal totiž hodně nahlas, ten by lehce přehlušil i závody dřevorubců. Budil jsem se i přes prášek na spaní zapitý dvěma Prazdroji.

Tentokrát jsem byl lépe připraven na roli samotáře a ve snaze minimalizovat počet nutných zastávek jsem si předem připravil asi 7-8 lahvíček s různými nápoji, do jedné termosky čaj, do druhé polévku, naplnil jsem si 3 ledvinky pochutinami, že si je pak budu jen po pár kolech vyměňovat, připravil na noc všechny varianty převlečení, dvojce boty na přezutí a pro jistotu i dva přehrávače se stejnou muzikou, kdyby zase jeden nefungoval.

Stejně to ale znamenalo téměř každé kolo aspoň u auta zpomalit, ne-li úplně zastavit. Okruh měřil něco přes 3km, první kilometr podél místní řeky, pak přes můstek a následoval krutý výšlap do „horního patra“ města. To stoupání mělo jen asi 150m, ale mělo takový hyperbolický průběh, v polovině se sklon ještě zvedl a posledních 10m znovu. Takže můj recept byl koukat do země a počítat kroky. Ze začátku jsem to chodil na 160-165 kroků, na konci skoro na 200... Pak se šlo více než kilometr po zvlněné silnici a následoval prudký sešup zpátky k řece, ten ke konci bolel víc než to stoupání. No a poslední část už nás zase přes můstky přivedla k průchodu sportovní halou, kde byli časoměřiči, pořadatelé, diváci a doprovodné týmy většiny závodníků. A občerstvovačka. Tam jsem si vždy jen za chůze hrábnul pro něco malého k zakousnutí nebo napítí, oboje najednou jsem nikdy nestihnul pobrat. A zastavit tady jsem se styděl, aby si diváci nemysleli, že jsem se přijel do Švýcarska jen najíst.

Jinak se mi šlo nad očekávání dobře, bylo krásné počasí, přezouval jsem už někde před 30.km a přitom jsem si současně oblékl vestu, protože mi bylo jasné, že až sluníčko zalezze za okolní velehory, nastane doba ledová. Od té doby jsem však nepotřeboval připravené ledvinky, protože občerstvení jsem si cpal do kapes vesty. S přicházejícím soumrakem se podle řeky objevily roje mušek. Nešlo se jim vyhnout, měl jsem je všude. Zvláště ve vousech. Možná se stačilo jen oblíznout a nemusel bych pár kol občerstvovat. Maso je maso...

A pak přišla noc a mušky v uších jsem vyměnil za sluchátka. Konečně závod s hrajícím přehrávačem a mojí oblíbenou muzikou! Jen po pár kolech se mi při úpravě garderóby podařilo urvat jedno sluchátko, takže následovala zbytečná zastávka u auta a výměna. Chtěl jsem teď vydržet co nejdéle bez další zastávky, přestože ochlazování bylo stále citelnější a ledový vítr podél řeky sílil a sílil. Samozřejmě v protisměru. Nahoře, kdy měl foukat do zad, byla cesta kryta zástavbou.

Ve tři v noci už jsem měl cca 80km a stále se mi šlo dobře, jenom ta zima... Takže jsem zastavil a oblékl si šušťákovou soupravu. A přišly kruté chvíle. Z chodce se stal turista. Vytuhnul jsem už při samotném převlékání, navíc ta souprava působila proti větru jako plachta, takže jsem měl strach, že začnu couvat. Ze svých zásob jsem nemohl nic pít, protože všechno bylo hrozně ledové. A čaj z termosky, to byla vždy zastávka na dvě minuty a stále hůř jsem se potom zase uváděl do pohybu.. Kromě toho mne začala magicky přitahovat řeka, asi ta tradiční kapka u nosu chtěla splynout s proudem. Přestože stezka u vody byla téměř dva metry široká a sklon zanedbatelný, každou chvíli jsem se dostával na trávník u vody. Přitom vidět bylo dobře, stezka byla dostatečně osvětlená a měsíc svítil jak ... (dosaďte si sami). Zřejmě byl úplněk, ale já ho neviděl, protože tu noc už jsem hlavu nedokázal tak zaklonit. Měl jsem tak ztuhlou šíji, že jsem si říkal, jestli tohle není ten tetanus. Ještě že jsem pojištěnej. A taky jsem si představoval, jak po závodě zase piju pivo z plechovky vleže. To už se mi stalo před léty v Úpici po závodě na 30km, že jsem si musel přiložit plechovku k ústům a postupně si s ní lehat, abych se vůbec napil.

A blblnul jsem i do kopce. 190 kroků. Krok měl tři dcery. To je 570 dcer do kopce... A taky se mi poprvé chtělo spát, až dosud jsem s tím nikdy neměl problém. Zajímavé je, že ani v tomto stavu mne vůbec nenapadlo, že bych taky nemusel dojít. Duch opět slavil vítězství nad hmotou. No přežil jsem to, ale šušťáky a kulicha jsem odložil až kolem poledne, kdy už dávno zase pražilo sluníčko. Ani jsem nepřezouval do dalších bot, měl jsem strach, že když se sehnou, už se nenarovnám. Ale ani jsem nemusel, nevypadalo to, že bych měl nějaké závažnější puchýře či jiná zranění.

Po 22 a půl hodinách jsem měl něco přes 130km a protože poslední hodina se kvůli divákům šla jen na 500m okruhu kolem sportovní haly, rozhodl jsem se už nejít další velký okruh a za tu půlhodinku nabrat nějaké zbytky sil. A dobře jsem udělal, celou poslední hodinu už jsem pak šel docela svižně a v pohodě, jen jsem trochu v tom kolotoči ztratil přehled, kolik jsem vlastně celkem ušel. Nakonec to tedy bylo 139km 882m, 11.místo z 23 startujících mužů a cenné body do poháru Marchons.com. A na pravé patě jen jedna malá oděrka, jinak bez puchýřů.

ten kopec byl opravdu hrozný...

takhle se mi třásla ruka na to pivo

jedna příjemná gratulace nakonec

Do pelechu jsem se dostal v 18 hodin, za 3 hodiny jsem ale byl vzhůru a už jsem nemohl zabrat, bolel mne celý člověk. A při představě, že každou chvíli dorazí král dřevorubců, jsem usoudil, že bych toho stejně moc nenaspal, takže jsem se sbalil a další noc strávil za volantem.

Ale jel jsem rozumně a se spoustou přestávek. S tímhle mám taky dost zkušeností, se Zděnkem Simonem, kterému jsem dlouhá léta dělal na podobných závodech doprovod, jsme se často po závodě takhle vydávali hned na noc domů.

Tak to vypadá na konec letošního seriálu. Jdou se už jen dva známé závody na konci listopadu, ale ten jeden je v Texasu a ten druhý v Karibiku (Guadeloupe). Trochu z ruky a trochu drahá legrace. Na druhou stranu bych ale ještě letos rád zaútočil na hranici 100mil.

Takže kdyby se našel nějaký sponzor, klidně bych ho za jeho peníze vzal s sebou...